

Den i § 270 indeholdte Formaningstale er betydelig forkortet i Sammenligning med den i det tidligere Forslags § 322 indeholdte.

Det er i § 271 foreskrevet, at Nævningerne skulle vælge deres Ordfører straks efter Lodtrækningen og Edsfæstelsen, medens en saadan efter det tidligere Forslag først skulde vælges, efter at Nævningerne havde trukket sig tilbage til Raadslagning. Man har nemlig anset det for heldigst, at Nævningerne straks fra Domsforhandlingens Begyndelse havde en, der særlig er opfordret til at betragte sig som Organ for dem, naar der bliver Anledning til at rette Spørgsmaal til Vidner eller Tiltalte eller til at gøre Henvendelser til Retten.

I § 272, 2det Stykke, er Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvor vidt Bevisførelse skal bortfalde i Anledning af en af Tiltalte afgiven Tilstaaelse, overladt til Retten, medens det i det tidligere Forslag skulde afgøres af Formanden, for saa vidt ingen af Dommerne eller Nævningerne udtalte sig derimod; den Affattelse, Bestemmelsen har faaet, viser derhos bestemtere, at man efter Omstændighederne kan indskrænke sig til kun at lade en Del af Bevisførelsen bortfalde.

I § 273 har hver af Parterne faaet Ret til, inden han begynder sin Bevisførelse, at give en kort Fremstilling af sin Bevisplan og Oversigt over sit Bevismateriale.

Medens Overanklageren ifølge det tidligere Forslag skulde fremkomme med sit Spørgsmaalsudkast, saa snart man havde holdt sin Anklagetale, skal han ifølge § 275 først fremkomme med det, efter at ogsaa Modparten har haft Ordet; det vil let kunne ske, at den Maade, hvorpaa Forsvaret ledes, kan faa Betydning for den Maade, hvorpaa Overanklageren vil foreslaa Spørgsmaalene stillede, men navnlig vil der ofte opstaa Diskussion mellem Parterne om Spørgsmaalenes Affattelse, og det vilde — som det formentlig rigtig er blevet fremhævet til Begrundelse af den tilsvarende Bestemmelse i den norske Straffeprocesslov — være uheldigt, at de rent tekniske og for Nævningerne lige saa uforstaaelige som uvedkommende Tvistigheder om, hvorledes Spørgsmaalene skulle affattes, blive indblandede i de Foredrag, som holdes for Nævningerne.

Det er fundet nødvendigt paa flere Punkter at give Retten en noget friere Myndighed med Hensyn til Spørgsmaalsstillingen, end det tidligere Forslag hjem-

lede, jævnfør saaledes § 278 in fine [„saa vidt muligt“, § 281 [„kan“] og § 292.

Reglen i § 284, 2det Stykke (jævnfør § 73, 4de Stykke) er ny; den staar i Forbindelse med den i § 320 Nr. 3 omhandlede Ankegrund.

Medens det tidligere Forslag foreskrev, at Anklageskriftet skulde medgives Nævningerne, er denne Bestemmelse udeladt i nærværende Udkast. De til Nævningerne stillede Spørgsmaal indeholde nemlig Anklagepunkterne i deres endelige og berigtigede Skikkelse; de ere for saa vidt at betragte som et korrigeret Anklageskrift affattet i den Form, hvori Anklagen kan og skal forelægges Nævningerne, og erstatte følgelig hint, ikke at tale om, at Forskellighederne mellem Anklageskrift og de skriftlig affattede Spørgsmaal kunde konfundere Nævningerne.

Man har endvidere fundet det rettest at give Rettens Formand Adgang til at lade Afskrifter af Spørgsmaalene overgive til Nævningerne, forinden han begynder sit Foredrag, idet Forstaaelsen af Foredraget herved efter Omstændighederne vil kunne lettes Nævningerne.

Den i det tidligere Forslags § 342 omhandlede Rettesnor for Nævningerne, som af disses Ordfører skulde oplæses, har man ladet bortfalde. Det deri indeholdte ligger i Lovens almindelige Regler og kan om fornødent indskræpes — og det med større Autoritet — af Rettens Formand i Henhold til § 285, 3die Stykke. — Da det maa anses for at være af Vigtighed, at Nævningerne iagttage Tavshed med Hensyn til deres Raadslagning og Afstemning, og da et simpelt Forbud uden nogen Sanktion let vilde blive uden Virkning, er der i § 286 foreskrevet Fængselsstraf for Brud paa Tavshedspligten.

Kravet paa henholdsvis Majoritet og Enstemmighed ikke blot med Hensyn til Resultatet, men ogsaa med Hensyn til Grundene i de i §§ 294 og 295, 2det Stykke, omhandlede Tilfælde er opgivet.

Endelig er der i § 297 udtrykkelig givet Retten Adgang ikke blot til helt at frifinde, hvor den finder Nævningernes Skyldig-Kendelse baseret paa en urigtig Opfattelse af et retlig Spørgsmaal, men ogsaa til efter Omstændighederne at idømme den ringere Straf, som den begaaede Handling, rigtig subsumeret, findes at fortjene.

I øvrigt indeholder Kapitellet ligesom det tilsvarende Kapitel i det tidligere Forslag en kronologisk ordnet Fremstilling af en Domsforhandling for Nævninger fra Begyndelsen til Enden. Naar man tillige